DE IMITATIONE CHRISTI.

LIBER QUARTUS.

DE SACRAMENTO ALTARIS.

Devota exhortatio ad ſacram Communionem.

VOX CHRISTI.

Matth. xi. 28. VENITE *ad me omnes, qui laboratis et onerati eſtis, et ego reficiam vos,* dicit Dominus.

Joan. vi. 52. *Panis, quem ego dabo, caro mea eſt, pro mundi vita.*

Matth. xxvi. 26, & 1 Cor. xi. 24. *Accipite et comedite, hoc eſt Corpus meum, quod pro vobis tradetur: hoc facite in meam commemorationem.*

Joan. vi. 57. *Qui manducat meam carnem et bibit meum ſanguinem, in me manet, et ego in illo.*

Ibid. 64. *Verba quae ego locutus ſum vobis, ſpiritus et vita ſunt.*

CAP.

CAPUT I.

Cum quanta reverentia Chriſtus ſit ſuſcipiendus.

VOX DISCIPULI.

HAEC ſunt verba tua, Chriſte, Veritas aeterna, quamvis non uno tempore prolata, nec uno in loco conſcripta.

Quia ergo tua ſunt et vera, gratanter mihi et fideliter cuncta ſunt accipienda.

Tua ſunt, et tu ea protuliſti; et mea quoque ſunt, quia pro ſalute mea ea edidiſti.

Libenter ſuſcipio ea ex ore tuo, ut arctius inſerantur cordi meo.

Verba Chriſti excitant in nobis fiduciam accedendi ad hoc Sacramentum. Sed terrent vilisſim delicta propria.

Excitant me verba tantae pietatis, plena dulcedinis & dilectionis, ſed terrent me delicta propria, et ad capienda tanta myſteria, me reverberat impura conſcientia.

Provocat me dulcedo verborum tuorum, ſed onerat multitudo vitiorum meorum.

2. Jubes ut fiducialiter ad te accedam, ſi tecum velim habere partem, et ut immortalitatis accipiam alimoniam, ſi aeternam cupiam obtinere vitam et gloriam.

Itaque praecant affectus amoris et fiduciae.

Venite, inquis, *ad me omnes qui laboratis et onerati eſtis, et ego reficiam vos* (Matth. xi. 28.).

O dulce et amicabile verbum in aure peccatoris, quod tu, Domine DEUS meus, egenum et pauperem invitas ad Communionem tui Sanctiſſimi Corporis.

Sed pone ſequantur affectus timoris et demiſſionis: imo pariter jungantur:

Sed quis ego ſum, Domine, ut ad te praeſumam accedere?

Ecce, coeli coelorum te non capiunt; et tu dicis: *Venite ad me omnes* (Matth. xi. 28.).

3. Quid ſibi vult iſta piiſſima dignatio, et tam amicabilis invitatio?

Quo-

Idque ex consideratione, quis fit, ad quem venis, quis vero tu.

Quomodo ausus ero venire, qui nihil boni mihi conscius sum, unde possim praesumere? Quomodo te introducam in domum meam, qui saepius offendi benignissimam faciem tuam?

Reverentur Angeli et Archangeli, metuunt sancti et justi; & tu dicis: *Venite ad me omnes* (Matth. xi. 28.).

Nisi tu, Domine, hoc diceres, quis verum esse crederet?

Et nisi tu juberes, quis accedere attentaret?

En Noë *centum annis in arcae fabrica laborat.* Exod. xxv. 10. Moyses *arcam foederis pretiose adornat,* 3 Reg. vi. 38. Salomon *7 annis templum aedificat;* 2 Mach. ii. 12. *Octo diebus dedicationem celebrat.*

4. Ecce, *Noë* vir justus in arcae fabrica centum annis laboravit, ut cum paucis salvaretur: et ego quomodo me potero una hora praeparare, ut mundi fabricatorem cum reverentia sumam?

Moyses famulus tuus magnus, et specialis amicus tuus, *Arcam* ex lignis imputribilibus fecit, quam et mundissimo vestivit auro, ut tabulas Legis in ea reponeret: et ego putrida creatura, audebo te conditorem legis, ac vitae datorem, tam facile susc ipere?

Salomon sapientissimus Regum *Israël*, templum magnificum, septem annis, in laudem nominis tui aedificavit:

Et octo diebus festum dedicationis ejus celebravit: mille hostias pacificas obtulit: et *Arcam* foederis in clangore buccinae et jubilo, in locum sibi praeparatum solemniter collocavit.

Et ego infelix et pauperrimus hominum quomodo te in domum meam introducam, qui vix mediam expendere devote novi horam? et utinam vel semel digne fere mediam!

Nos, heu, quantillum damus congruae

5. O mi DEUS, quantum illi, ad placendum tibi, agere studuerunt!

Heu, quam pusillum est quod ago! quam breve expleo tempus, cum me ad communicandum dispono.

Raro

praeparationi!

Raro totus collectus, rarissime ab omni distractione purgatus.

At quanto sanctius tantum opus a nobis peragi par esset.

Et certe in tua salutari Deitatis praesentia, nulla deberet occurrere indecens cogitatio, nulla etiam occupare creatura: quia non Angelum, sed Angelorum Dominum, suscepturus sum hospitio.

Id ex distantia istorum legalium, et Sacramenti nostri collige.

6. Est tamen valde magna distantia inter *Arcam* foederis cum suis reliquiis, et mundissimum Corpus tuum cum suis ineffabilibus virtutibus: inter legalia illa sacrificia futurorum praefigurativa, et veram Corporis tui hostiam, omnium antiquorum sacrificiorum completivam.

An non par erit prodiscrimine dignitatis esse discrimen pietatis?

7. Quare igitur non magis ad tuam venerabilem inardesco praesentiam?

Cur non majori me praeparo sollicitudine ad tua sancta sumenda; quando illi antiqui sancti *Patriarchae et Prophetae, Reges* quoque & *Principes,* cum universo populo, tantum devotionis demonstrarunt affectum erga cultum divinum?

2 Reg. vi. 14. Paral. xxiii. 13. *Ad hanc excita te exemplo* Davidis *Arcam adeo honorantis.*

8. Saltavit devotissimus Rex *David* coram *Arca* DEI totis viribus, recolens beneficia olim indulta *Patribus:* fecit diversi generis organa, Psalmos edidit, et cantari instituit cum laetitia, cecinit et ipse frequenter in cithara, SPIRITUS SANCTI afflatus gratia: docuit populum *Israël* toto corde DEUM laudare, et ore consono, diebus singulis, benedicere et praedicare. Si tanta agebatur tunc devotio, ac divinae laudis exstitit recordatio coram *Arca* testamenti; quanta nunc mihi et omni populo Christiano, habenda est reverentia et devotio, in praesentia Sacramenti, in sumptione excellentissimi Corporis Christi?

Item exemplo peregrinantium et

9. Currunt multi ad diversa loca, pro visitandis reliquiis Sanctorum, et mirantur auditis gestis

honorantium SS. Reliquias.

gestis eorum; ampla aedificia templorum inspiciunt, et osculantur fericis et auro involuta sacra ossa ipsorum.

An non ipse Sanctus SS. praesens majori dignus honore?

Et ecce, tu praesens es hic apud me in altari, DEUS meus, Sanctus Sanctorum, Creator hominum, et Dominus Angelorum.

Illos saepe trahit curiositas.

Saepe in talibus videndis curiositas est hominum, et novitas inviforum, et modicus reportatur emendationis fructus, maxime ubi est tam levis, sine vera contritione, discursus.

Hic autem in Sacramento altaris, totus praesens es, DEUS meus, homo CHRISTUS JESUS: ubi et copiosus percipitur aeternae salutis fructus, quotiescumque fueris digne ac devote susceptus.

Cur non fortius nos sincera pietas?

Ad istud vero non trahit levitas aliqua, nec curiositas aut sensualitas, sed firma fides, devota spes, et sincera charitas.

Mirabilis enim DEUS in hoc Sacramento operatur mirabilia.

10. O invisibilis conditor mundi DEUS, quam mirabiliter agis nobiscum! quam suaviter & gratiose cum electis tuis disponis, quibus temetipsum in Sacramento sumendum proponis!

Hoc namque omnem intellectum superat: hoc specialiter devotorum corda trahit, et accendit affectum.

Ipsi enim veri fideles tui, qui totam vitam suam ad emendationem disponunt, ex hoc dignissimo Sacramento magnam devotionis gratiam, et virtutis amorem frequenter recipiunt.

Cujus gratia solis patet fidelibus et piis.

11. O admirabilis et abscondita gratia Sacramenti, quam norunt tantum Christi fideles! infideles autem, et peccatis servientes, experiri non possunt. In hoc Sacramento confertur spiritualis gratia, et reparatur in anima virtus amissa; et per peccatum deformata, redit pulchritudo.

Tanta subinde, ut in cor-

Tanta est aliquando haec gratia, ut ex plenitudine collatae devotionis, non tantum mens, sed

pus quoque redundet.

sed et debile corpus vires sibi praestitas sentiat ampliores.

Sed heu dolenda tepiditas nostra!

12. Dolendum tamen valde et miserandum super tepiditate et negligentia nostra, quod non majori affectione trahimur ad Christum sumendum, in quo tota spes salvandorum consistit, et meritum.

Ipse enim est sanctificatio nostra, et redemptio; ipse consolatio viatorum, et Sanctorum aeterna fruitio.

Qui tantum mysterium tam parum honoramus et curamus!

Dolendum itaque valde, quod multi tam parum hoc salutare mysterium advertunt, quod coelum laetificat, et mundum conservat universum.

Heu coecitas, et duritia cordis humani, tam ineffabile donum non magis attendere, et ex quotidiano usu etiam ad inadvertentiam defluere!

13. Si enim hoc sanctissimum Sacramentum in uno tantum celebraretur loco, et ab uno tantum consecraretur sacerdote in mundo; quanto putas desiderio ad illum locum, et ad talem DEI sacerdotem homines afficerentur, ut divina mysteria celebrari viderent?

At vel ideo ejus oblatio tam frequens, ut ejus gratia sit diffusior.

Nunc autem multi facti sunt sacerdotes, et in multis locis offertur Christus, ut tanto major appareat gratia, et dilectio DEI ad hominem, quanto latius est sacra Communio diffusa per orbem.

Tantum beneficium, o homo, gratus agnosce.

Gratias tibi, JESU bone, pastor aeterne, qui nos pauperes et exules dignatus es pretioso Corpore et Sanguine tuo reficere: et ad haec mysteria percipienda, etiam proprii oris tui alloquio invitare, dicendo: *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* (Matth. xi. 28.).

CAP.

CAPUT II.

Quod magna bonitas & charitas DEI *in Sacramento homini exhibetur.*

VOX DISCIPULI.

Acceſſurus ad hoc Sacramentum, cogita quis ad qualem venias.

SUPER bonitate tua, et magna miſericordia tua, Domine, confiſus, accedo aeger ad Salvatorem, eſuriens et ſitiens ad fontem vitae, egenus ad Regem coeli, ſervus ad Dominum, creatura ad Creatorem, deſolatus ad meum pium conſolatorem.

Luc. i. 43. Sed unde hoc mihi, ut venias ad me? Quis ego ſum, ut praeſtes mihi te ipſum?

Quomodo audet peccator coram te apparere? et tu quomodo dignaris ad peccatorem venire?

Tu noſti ſervum tuum, et ſcis quia nil boni in ſe habet, unde hoc illi praeſtes.

Agnoſce tuam vilitatem, et DEI *bonitatem:*

Confiteor igitur vilitatem meam, agnoſco tuam bonitatem, laudo pietatem, et gratias ago propter nimiam charitatem.

Propter temetipſum enim hoc facis, non propter mea merita; ut bonitas tua mihi magis innoteſcat, charitas amplior ingeratur, et humilitas perfectius commendetur.

Quia ergo tibi hoc placet, et tu ſic fieri juſſiſti, placet et mihi dignatio tua; et utinam iniquitas mea non obſiſtat!

Et vide qua reverentia huc accedendum; Nempe tui humiliatio, & DEI exaltatio, optima accedendi ratio.

2. O dulciſſime & benigniſſime JESU, quanta tibi reverentia et gratiarum actio cum perpetua laude, pro ſuſceptione ſacri Corporis tui debetur, cujus dignitatem nullus hominum explicare potens invenitur!

Sed quid cogitabo in hac Communione, in acceſſu ad Dominum meum, quem debite venerari nequeo, et tamen devote ſuſcipere deſidero? Quid

Quid cogitabo melius et ſalubrius, niſi meipſum totaliter humiliando coram te, et tuam infinitam bonitatem exaltando ſupra me?

Enactus humilitatis, quos ſub acceſſum utiliter exerceas.

3. Laudo te, DEUS meus, et exalto in aeternum. Deſpicio me, et ſubjicio tibi, in profundum vilitatis meae.

Ecce tu Sanctus ſanctorum, & ego ſordes peccatorum.

Ecce tu inclinas te ad me, qui non ſum dignus ad te reſpicere.

Ecce tu venis ad me, tu vis eſſe mecum, tu invitas ad convivium tuum.

Tu mihi dare vis coeleſtem cibum, et *panem Angelorum* ad manducandum, non alium ſane, quam te ipſum, panem vivum, qui de coelo deſcendiſti, et das vitam mundo. Pſ. lxxvii. 25. Joan. vi. 33.

Item affectus admirationis & laudis, quibus celebratur DEI *dilectio et ſapientia.*

4. Ecce, unde dilectio procedit, qualis dignatio illuceſcit! quam magnae gratiarum actiones et laudes tibi pro his debentur!

O quam ſalutare et utile conſilium tuum, cum iſtud inſtituiſti! quam ſuave et jucundum convivium, cum te ipſum in cibum donaſti!

O quam admirabilis operatio tua, Domine! quam potens virtus tua! quam ineffabilis veritas tua!

Dixiſti enim, et facta ſunt omnia; et hoc factum eſt, quod ipſe juſſiſti. Geneſ. i. 3, & Pſ. cxlviii. 5.

Mira quoque potentia:

5. Mira res, et fide digna, ac humanum vincens intellectum; quod tu, Domine DEUS meus, verus DEUS et homo ſub modica ſpecie panis et vini integer contineris, et ſine conſumptione a ſumente manducaris.

Et bonitas in hoc Sacramento relucens.

Tu, Domine univerſorum, qui nullius habes indigentiam, voluiſti per Sacramentum tuum habitare in nobis; conſerva cor meum et corpus immaculatum, ut laeta et pura conſcientia ſaepius tua valeam celebrare myſteria, et ad meam

meam perpetuam accipere salutem, quae ad tuum praecipue honorem, et memoriale perenne, sanxisti et instituisti.

Denique excita te ad gratiarum actionem pro tam immenso beneficio;

6. Laetare, anima mea, et gratias age DEO pro tam nobili munere et solatio singulari, in hac lacrymarum valle tibi relicto.

Nam quoties hoc mysterium recolis, et Christi Corpus accipis, toties tuae redemptionis opus agis, et particeps omnium meritorum Christi efficeris.

Charitas etenim Christi nunquam minuitur, et magnitudo propitiationis ejus nunquam exhauritur.

Et ad congruam devotionem.

Ideo nova semper mentis renovatione ad hoc disponere te debes, et magnum salutis mysterium attenta consideratione pensare.

Nam Christum suscipi in Sacramento, quid est nisi eum denuo incarnari?

Ita magnum, novum et jucundum tibi videri debet, cum celebras, aut Missam audis, ac si eodem die, Christus primum in uterum Virginis descendens, homo factus esset; aut in cruce pendens, pro salute hominum pateretur et moreretur.

CAPUT III.

Quod utile sit saepe communicare.

VOX DISCIPULI.

In accessu ad SS. mysterium videcur, & ad quem venias

ECCE, ego ad te venio, Domine, ut bene mihi sit ex munere tuo, et laetificet in convivio sancto tuo, quod *paraisti in dulcedine tua pauperi*, DEUS (Ps. lxvii. 11.).

Ecce, in te est totum, quod desiderare possum et debeo; & tu salus mea et redemptio, spes et fortitudo, decus et gloria.

Laetifica ergo hodie *animam servi tui, quoniam ad te*, Domine Jesu, *animam meam levavi* (Ps. lxxxv. 4.). Desi-

Desidero te nunc devote ac reverenter suscipere; cupio te in domum meam inducere, quatenus cum *Zachaeo* merear a te benedici, ac inter filios *Abrahae* computari. *Zachaei personam indue.* Luc. xix. 9.

Anima mea Corpus tuum concupiscit, cor meum tecum uniri desiderat.

2. Trade te mihi, et sufficit. Nam praeter te, nulla consolatio valet.

Sine te esse nequeo; et sine visitatione tua, vivere non valeo.

Ideoque oportet me, frequenter ad te accedere, et in remedium salutis meae recipere: ne forte deficiam in via, si fuero coelesti fraudatus alimonia. *Sacramenti hujus necessitatem attende:*

Sic enim tu, misericordissime JESU, praedicans populis, et varios curans languores, aliquando dixisti: *dimittere eos jejunos nolo, ne deficiant in via* (Matth. xv. 32.).

Age igitur hoc mecum modo, qui te pro fidelium consolatione in Sacramento reliquisti.

Tu es enim suavis refectio animae: et qui te digne manducaverit, particeps et haeres erit aeternae gloriae. *Nam cibus est animae, quo fraudata deficit.*

Necessarium quidem mihi est, qui tam saepe labor et pecco, tam cito torpesco et deficio; ut per frequentes orationes et confessiones, ac sacram Corporis tui perceptionem, me renovem, mundem et accendam; ne forte diutius abstinendo, a sancto proposito defluam. *Unde infirmitas frequentibus remediis juvari necesse habemus.*

3. Proni enim sunt sensus hominis ad malum ab adolescentia sua; et nisi succurrat divina medicina, labitur homo mox ad pejora. Gen. vii. 21.

Retrahit ergo sancta Communio a malo: et confortat in bono. *Id autem praecipue praestat sacra communio.*

Si enim modo tam saepe negligens sum et tepidus, quando communico aut celebro; quid fieret, si medelam non sumerem, et tam grande juvamen non quaererem? Et

Si non in dies, certis saltem diebus devote sumenda: hoc unicum in hac peregrinatione subsidium.

Et licet omni die non sim aptus, nec ad celebrandum bene dispositus; dabo tamen operam, congruis temporibus divina percipere mysteria, ac tantae gratiae participem me praebere.

Nam haec est una principalis fidelis animae consolatio, quamdiu peregrinatur a te in mortali corpore, ut saepius memor DEI sui, dilectum suum devota suscipiat mente.

Admirare magnitudinem tanti beneficii.

4. O mira circa nos tuae pietatis dignatio! quod tu, Domine DEUS, Creator et Vivificator omnium spirituum, ad pauperculam dignaris venire animam, et cum tota divinitate tua ac humanitate, ejus impinguare esuriem.

Nam homo suscipit DEUM *& Dominum suum,*

O felix mens, et beata anima, quae te Dominum DEUM suum meretur devote suscipere, et in tua susceptione spiritali gaudio repleri!

Uti dilectum hospitem, jucundum socium, fidelem amicum,

O quam magnum suscipit Dominum, quam dilectum inducit hospitem, quam jucundum recipit socium, quam fidelem acceptat amicum, quam speciosum et nobilem amplectitur sponsum prae omnibus dilectis, et super omnia desiderabilia amandum!

Nobilem sponsum.

Sileant a facie tua, dulcissime dilecte meus, coelum et terra, et omnis ornatus eorum; quoniam quidquid laudis habent ac decoris, ex dignatione tuae est largitatis, nec ad decorem tui pervenient nominis, cujus *sapientiae non est numerus* (Ps. cxlvi. 5.).

Quo nil majus, pulchrius excellentius in coelo vel in terra.

CAPUT IV.

Quod multa bona praestantur devote communicantibus.

VOX DISCIPULI.

Pete gratiam devotionis ad digne communicandum,

DOMINE DEUS meus, praeveni servum tuum *in benedictionibus dulcedinis tuae* (Ps. xx. 4.), ut ad tuum magnificum Sacramentum digne ac devote merear accedere.

quae torperem excutiat; gustum praebeat;

Excita cor meum in te, et a gravi torpore exue me. *Visita me in salutari tuo* (Ps. cv. 4.), ad gustandum in spiritu suavitatem tuam, quae in hoc Sacramento, tamquam in fonte, plenarie latet.

Oculos mentis illuminet;

Illumina quoque oculos meos, ad intuendum tantum mysterium, et ad credendum illud indubitata fide me robora.

Et fidem in his stupendis mysteriis roboret.

Est enim operatio tua, non humana potentia; tua sacra institutio, non hominis adinventio.

Non enim ad haec capienda et intelligenda aliquis idoneus per se reperitur, quae Angelicam etiam subtilitatem transcendunt.

Quid ergo ego peccator indignus, terra et cinis, de tam alto sacro secreto potero investigare et capere?

Exerce ergo actum fidei,

2. Domine, in simplicitate cordis mei, in bona firma fide, et in tua jussione, ad te cum spe ac reverentia accedo, et vere credo, quia tu praesens es hic in Sacramento, DEUS et homo.

Vis ergo, ut te suscipiam, et me ipsum tibi in charitate uniam.

Et singularem pete gratiam, ut cor tuum Christi amor absorbeat;

Unde tuam precor clementiam, et specialem ad hoc imploro mihi donari gratiam; ut totus in te liquefiam et amore perefluam, atque de nulla aliena consolatione amplius me intromittam.

Idque per mirificos hujus Sacramenti effectus.

Est enim hoc altissimum & dignissimum Sacramentum salus animae et corporis, medicina omnis spiritualis languoris; in quo vitia mea curantur, passiones frenantur, tentationes vincuntur aut minuuntur, gratia major infunditur, virtus incepta augetur, firmatur fides, spes roboratur, et charitas ignescit ac dilatatur.

Hos enim mirabiliter DEUS *operari solet in electis suis;*

3. Multa namque bona largitus es, et adhuc saepius largiris in Sacramento, dilectis tuis devote communicantibus, DEUS meus, susceptor animae meae, reparator infirmitatis humanae, et totius dator consolationis internae.

Quos primum anxios, aridos, & afflictos mira virtute mutat;

Nam multam ipsis consolationem adversus variam tribulationem infundis, et de imo dejectionis propriae ad spem tuae protectionis erigis, atque nova quadam gratia eos intus recreas et illustras: ut qui anxii primum, et sine affectione se ante Communionem senserant, postea refecti cibo potuque coelesti, in melius se mutatos inveniant.

Idque certo providentiae suae consilio; Ut quid ex se ipsis, quid ex DEO *sint agnoscant.*

Quod idcirco cum electis tuis dispensanter agis, ut veraciter agnoscant, et patenter experiantur, quantum infirmitatis ex se ipsis habeant, et quid bonitatis ac gratiae ex te consequantur.

Quia ex semetipsis frigidi, duri, et indevoti: ex te autem ferventes, alacres, & devoti esse merentur.

Nempe fontis est reficere; Ignis calefacere.

Quis enim ad fontem suavitatis humiliter accedens, non modicum suavitatis inde reportat?

Aut quis juxta copiosum ignem stans, non parum caloris inde percipit?

Et tu fons es semper plenus & superabundans, ignis jugiter ardens, et nunquam deficiens.

Ergo de hoc fonte vel guttulam capta;

4. Unde si mihi non licet haurire de plenitudine fontis, nec usque ad satietatem potare, apponam tamen os meum ad foramen coelestis fistulae; ut saltem modicam inde guttulam capiam

piam ad refocillandam sitim meam, et non penitus exarescam.

Ac hoc igne vel modicam scintillam.

Et si necdum totus coelestis et tam ignitus, ut Cherubim et Seraphim, esse possum; conabor tamen devotioni insistere, et cor meum praeparare, ut vel modicam divini incendii flammam, ex humili sumptione vivifici Sacramenti conquiram.

Defectum Christus supplebit.

Quidquid autem mihi deest, JESU bone, Salvator sanctissime, tu pro me supple benigne ac gratiose qui omnes ad te dignatus es vocare, dicens: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis et ego reficiam vos* (Matth. xi. 28.).

Gen. iii. 19.

5. Ego quidem laboro in sudore vultus mei, dolore cordis torqueor, peccatis oneror, tentationibus inquietor, multis malis passionibus implicor et premor: *et non est qui adjuvet* (Ps. xxi. 12), non est qui liberet, et salvum faciat, nisi tu, Domine, DEUS salvator meus, cui committo me et omnia mea, ut me custodias, et perducas in vitam aeternam.

Tu modo necessitates tuas ei fidenter aperi.

Qui corpus et sanguinem suum dedit, quid negabit?

Suscipe me in laudem et gloriam nominis tui, qui Corpus tuum et Sanguinem in cibum et potum mihi parasti.

Miss. Rom. post c. iv. Unicae. Adv.

"Praesta, Domine DEUS, salutaris meus, ut cum frequentatione mysterii tui, crescat meae devotionis affectus."

CAPUT V.

De dignitate Sacramenti, & statu Sacerdotali.

VOX DILECTI.

SI haberes Angelicam puritatem, et Sancti Joannis Baptistae sanctitatem: non esses dignus hoc Sacramentum accipere, nec tractare.

Non

Vide quam grandis dignitas sacerdotum.

Non enim hoc meritis debetur hominum, quod homo consecret et tractet Christi Sacramentum, et sumat in cibum panem Angelorum.

Quibus plusquam Angelis concessum est;

Grande mysterium et magna dignitas Sacerdotum: quibus datum est, quod Angelis non est concessum.

Nempe, Christi corpus sacro ore conficere.

Soli namque Sacerdotes rite in Ecclesia ordinati, potestatem habent celebrandi, et Corpus Christi consecrandi.

Sacerdos quidem minister est DEI, utens verbo DEI, per jussionem et institutionem DEI: DEUS autem ibi principalis est auctor, et invisibilis operator, cui subest omne quod voluerit, et paret omne quod jusserit.

DEUS quidem principalis auctor est; Sed tanti operis ministrum assumsit.

2. Plus ergo credere debes DEO omnipotenti, in hoc excellentissimo Sacramento, quam proprio sensui, aut alicui signo visibili.

Ideoque cum timore et reverentia ad hoc opus est accedendum.

1 Tim. iv. 14.

Attende tibi, et vide cujus ministerium tibi traditum est per impositionem manus Episcopi.

Vide ergo ut Sancta non nisi sancte tractes; Et inculpate vivas.

Ecce, Sacerdos factus es, et ad celebrandum consecratus; vide nunc, ut fideliter et devote, in suo tempore, DEO sacrificium offeras, et te ipsum irreprehensibilem exhibeas.

Nam ad majorem jam teneris perfectionem. Et vitam quasi Angelicam.

Non alleviasti onus tuum, sed arctiori jam alligatus es vinculo disciplinae, et ad majorem teneris perfectionem sanctitatis.

Sacerdos omnibus virtutibus debet esse ornatus, et aliis bonae vitae exemplum praebere.

Ejus conversatio non cum popularibus et communibus hominum viis, sed cum Angelis in coelo, aut cum perfectis viris in terra.

Christi quippe personam in sacra

3. Sacerdos sacris vestibus indutus, Christi vices gerit, ut DEUM pro se et pro omni populo suppliciter et humiliter roget.

Habet

Habet ante se et retro Dominicae crucis signum, ad memorandam jugiter Christi Passionem. Ante se crucem in casula portat, ut Christi vestigia diligenter inspiciat, et sequi ferventer studeat.

veste geris: Cruce cinctus, moneris memor semper esse Crucifixi; Sectari ejus vestigia;

Post se cruce signatus est, ut adversa quaelibet ab aliis illata, clementer pro DEO toleret.

Ferre patienter adversa;

Ante se crucem gerit, ut propria peccata lugeat; post se, ut aliorum etiam commissa per compassionem defleat, et se medium inter DEUM et peccatorem, constitutum esse sciat:

Propria et aliena deflere delicta.

Nec ab oratione et oblatione sancta torpescat, donec gratiam & misericordiam impetrare mereatur.

Quando Sacerdos celebrat, DEUM honorat, Angelos laetificat, Ecclesiam aedificat, vivos adjuvat, defunctis requiem praestat; et sese omnium bonorum participem efficit.

O quot bona praestat Sacerdos pie sacrificans!

CAPUT VI.

Interrogatio de exercitio ante Communionem.

VOX DISCIPULI.

CUM tuam dignitatem, Domine, et meam vilitatem penso, valde contremisco, et in me ipso confundor.

Agnita indignitate propria,

Si enim non accedo, vitam fugio; et si indigne me ingessero, offensam incurro.

Et sacramenti hujus necessitate quid faciesi?

Quid ergo faciam, DEUS meus, auxiliator meus, et consiliator in necessitatibus?

2. Tu doce me viam rectam; propone breve aliquod exercitium, sacrae Communioni congruum.

Pete a Christo doceri, modum recte communicandi.

Utile est enim scire, qualiter scilicet devote ac reverenter tibi praeparare debeam cor meum,

um, ad recipiendum salubriter tuum Sacramentum, seu etiam celebrandum tam magnum et divinum sacrificium.

CAPUT VII.

De discussione propriae conscientiae, & emendationis proposito.

VOX DILECTI.

In primis magna humilitate et reverentia opus;

SUPER omnia, cum summa humilitate cordis et supplici reverentia, cum plena fide et pia intentione honoris DEI, ad hoc Sacramentum ce ebrandum, tractandum, et sumendum, oportet DEI accedere Sacerdotem.

Deinde diligenti conscientiae examine, intimo dolore, ac humili confessione.

Diligenter examina conscientiam tuam, et pro posse tuo, vera contritione et humili confessione eam munda et clarifica; ita ut nil grave habeas aut scias, quod te remordeat et liberum accessum impediat.

Habeas displicentiam omnium peccatorum tuorum in generali, et pro quotidianis excessibus magis in speciali doleas et gemas.

Et si tempus patitur, DEO in secreto cordis cunctas confitere passionum tuarum miserias.

Si nescis, quid in te accuses vel defleas:

2. Ingemisce et dole, quod adhuc ita carnalis sis et mundanus, tam immortificatus a passionibus, tam plenus concupiscentiarum motibus.

En catalogum frequentiorum lapsuum, seu ideam quotidiani examinis.

Tam incustoditus in sensibus exterioribus, tam saepe multis vanis phantasiis implicatus;

Tam multum inclinatus ad exteriora, tam negligens ad interiora;

Tam levis ad risum et dissolutionem, tam durus ad fletum et compunctionem;

Tam promptus ad laxiora et carnis commoda, tam segnis ad rigorem et fervorem;

Tam

Tam curiosus ad nova audienda et pulchra intuenda, tam remissus ad humilia & abjecta amplectanda;

Et cave putes deesse tibi confessionis et fit doloris materiam.

Tam cupidus ad multa habenda, tam parcus ad dandum, tam tenax ad retinendum;

Tam inconsideratus in loquendo, tam incontinens in tacendo;

Quis tam sanctus, et integer vitae, ut his aut similibus modis non saepius labatur?

Tam incompositus in moribus, tam importunus in actibus;

Tam effusus super cibum, tam surdus ad DEI verbum;

Tam velox ad quietem, tam tardus ad laborem;

Tam vigilans ad fabulas, tam somnolentus ad vigilias sacras;

Tam festinus ad finem, tam vagus ad attendendum;

De ipsis etiam sacerdotibus & religiosis virtus haec cum Auctore, intellige.

Tam negligens in Horis persolvendis, tam tepidus in celebrando, tam aridus in communicando;

Tam cito distractus, tam raro plene tibi collectus;

Tam subito commotus ad iram, tam facilis ad alterius displicentiam;

Vide Aphorismos nostros Eucharist. cap. 4.

Tam pronus ad judicandum, tam rigidus ad arguendum;

Tam laetus ad prospera, tam debilis in adversis;

Tam saepe multa bona proponens, et modicum ad effectum perducens.

Deinde firmum ede propositum emendationis:

3. His et aliis defectibus tuis, cum dolore et magna displicentia propriae infirmitatis confessis ac deploratis, firmum statue propositum semper emendandi vitam tuam, et in melius proficiendi.

Denique te ipsum corpore &

Deinde cum plena resignatione, et integra voluntate, offer te ipsum in honorem nominis mei,

animæ DEO *in holocaustum offer.*

mei, in ara cordis tui holocaustum perpetuum; corpus tuum scilicet et animam mihi fideliter committendo:

Quatenus et sic digne merearis ad offerendum DEO sacrificium accedere, & Sacramentum Corporis mei salubriter suscipere.

Idque una cum sacrificio Corporis et Sanguinis Domini.

4. Non est enim oblatio dignior, et satisfactio major pro peccatis diluendis, quam se ipsum pure et integre, cum oblatione Corporis Christi, in Missa et in Communione DEO offerre.

Sic facienti DEUS *non deerit.*

Si fecerit homo, quod in se est, et vere poenituerit: quotiescumque pro venia & gratia ad me accesserit, *Vivo ego, dicit Dominus*, qui *nolo mortem peccatoris, sed* magis *ut convertatur et vivat* (Ezec. xxxiii. 11.): quoniam peccatorum suorum non recordabor amplius, sed cuncta sibi indulta erunt.

Is. xliii. 23.

CAPUT VIII.

De oblatione Christi in cruce & propria resignatione.

VOX DILECTI.

Sicut Christus se totum pro nobis obtulit hostiam DEO, *Sic fac et tu in Missa te ipsum quoque sacrificans* DEO.

SICUT ego me ipsum, expansis in cruce manibus, et nudo corpore, pro peccatis tuis DEO Patri sponte obtuli, ita ut nihil in me remaneret, quin totum in sacrificium divinae placationis transiret:

Ita debes et tu temetipsum mihi voluntarie in oblationem puram et sanctam, quotidie in Missa, cum omnibus viribus et affectibus tuis, quanto intimius vales, offerre.

Ingratum erit quidquid dederis sine te.

Quid magis a te requiro, quam ut te studeas mihi ex integro resignare?

Quidquid praeter te ipsum das, nihil curo: quia non quaero datum tuum, sed te.

2. Sicut non sufficeret tibi omnibus habitis, praeter me: ita nec mihi placere poterit, quidquid dederis, te non oblato.

Et quantum hoc!

Offer te mihi, et da te totum pro DEO, et erit accepta oblatio.

Cum Christus se totum dederit pro te, et in pretium, et in cibum.

Ecce, ego me totum obtuli Patri pro te; dedi etiam totum Corpus meum et Sanguinem in cibum, ut totus tuus essem, & tu meus permaneres.

Si autem in te ipso steteris, nec sponte te ad voluntatem meam obtuleris, non est plena oblatio, nec integra erit inter nos unio.

Sine hac tui oblatione non eris dignus divina luce, vel unione.

Igitur omnia opera tua praecedere debet spontanea tui ipsius in manus DEI oblatio, si libertatem consequi vis et gratiam.

Ideo enim tam pauci illuminati et liberi intus efficiuntur, quia se ipsos ex toto abnegare nesciunt.

Nam sine abnegatione sui, nemo discipulus Christi.

Est firma sententia mea: *Nisi quis renuntiaverit omnibus, non potest meus esse discipulus* (Luc. xiv. 33.). Tu ergo si optas meus esse discipulus, offer te ipsum mihi, cum omnibus affectibus tuis.

CAPUT IX.

Quod nos et omnia nostra DEO *debemus offerre, & pro omnibus orare.*

VOX DISCIPULI.

Pulchra oblationis formula, qua homo se ipsum et omnia sua offert DEO: *sa-*

DOMINE, omnia tua sunt, quae in coelo sunt, et quae in terra.

Desidero me ipsum tibi in spontaneam oblationem offerre, et tuus perpetuo permanere.

Domine, in simplicitate cordis mei offero me ipsum tibi hodie in servum sempiternum, in obsequium, et in sacrificium laudis perpetuae.

Suf-

cerdoti celebraturo praecipue conveniens.

Suſcipe me cum hac ſancta oblatione tui pretioſi Corporis, quam tibi hodie in praeſentia Angelorum, inviſibiliter aſſiſtentium, offero; ut ſit pro me et pro cuncto populo tuo in ſalutem.

1. Offert peccata omneſque defectus tuos,

2. Domine, offero tibi omnia peccata et delicta mea, quae commiſi coram te, et ſanctis Angelis tuis, a die quo primum peccare potui uſque ad horam hanc, ſuper placabili altari tuo: ut tu omnia pariter incendas et comburas igne charitatis tuae, et deleas univerſas maculas peccatorum meorum; et conſcientiam meam ab omni delicto emundes; & reſtituas mihi gratiam tuam quam peccando amiſi, omnia mihi plene indulgendo, et in oſculum pacis me miſericorditer aſſumendo.

3. Quid poſſum agere pro peccatis meis, niſi humiliter ea confitendo et lamentando, et tuam propitiationem inceſſanter deprecando?

Et actum contritionis exerce.

Deprecor te, exaudi me propitius, ubi aſto coram te, DEUS meus.

Omnia peccata mea mihi maxime diſplicent, nolo ea unquam amplius perpetrare; ſed pro eis doleo, et dolebo quamdiu vixero, paratus poenitentiam agere, et pro poſſe ſatisfacere.

Petens veniam per DEI *miſericordiam.*

Dimitte mihi, DEUS, dimitte mihi peccata mea, propter nomen ſanctum tuum: ſalva animam meam, quam pretioſo Sanguine tuo redemiſti.

Ecce committo me miſericordiae tuae, reſigno me manibus tuis.

Age mecum ſecundum bonitatem tuam, non ſecundum meam malitiam et iniquitatem.

2. Offert bona tua, li et exigua; ut DEUS *ea perficiat.*

4. Offero etiam tibi omnia bona mea, quamvis valde pauca et imperfecta, ut tu ea emendes et ſanctifices; ut ea grata habeas et accepta tibi facias, et ſemper ad meliora trahas; nec non ad

ad beatum ac laudabilem finem, me pigrum et inutilem homuncionem, perducas.

3. Offertas et proximorum neceſſitates; tum vivorum, tum defunctorum.

5. Offero quoque tibi omnia pia deſideria devotorum, neceſſitates parentum, amicorum, fratrum, ſororum, omniumque charorum meorum, et eorum qui mihi vel aliis propter amorem tuum benefecerunt:

Et qui orationes et Miſſas pro ſe ſuiſque omnibus dici a me deſideraverunt et petierunt, ſive in carne adhuc vivant, ſive jam ſaeculo defuncti ſint;

Ut omnes ſibi auxilium gratiae tuae, opem conſolationis, protectionem a periculis, liberationem a poenis, advenire ſentiant, et ut ab omnibus malis erepti, gratias tibi magnificas laeti perſolvant.

4. Offert et orationem pro inimicis, qui te laeſerunt; tum pro illis quoque quos tu aliquando laeſiſti:

6. Offero etiam tibi preces et hoſtias placationis, pro illis ſpecialiter, qui me in aliquo laeſerunt, contriſtaverunt, aut vituperaverunt, vel aliquod damnum vel gravamen intulerunt:

Pro his quoque omnibus, quos aliquando contriſtavi, conturbavi, gravavi et ſcandalizavi, verbis, factis, ſcienter vel ignoranter; ut nobis omnibus pariter indulgeas peccata noſtra et mutuas offenſiones.

Petet iram et odium ab omnium cordibus auferri, Gratiam et charitatem inferri.

Auſer, Domine, a cordibus noſtris omnem ſuſpicionem, indignationem, iram et diſceptationem et quidquid poteſt charitatem laedere et fraternam dilectionem minuere.

Miſerere, miſerere, Domine, miſericordiam tuam poſcentibus, da gratiam indigentibus: et fac nos tales exiſtere, ut ſimus digni gratia tua perfrui, et ad vitam proficiamus aeternam. Amen.

CAP.

CAPUT X.

Quod ſacra Communio de facili non eſt relinquenda.

VOX DILECTI.

Frequenter ad hoc Sacramenti fontem gratiae recurre,

FREQUENTER recurrendum eſt ad fontem gratiae et divinae miſericordiae, ad fontem bonitatis et totius puritatis : quatenus a paſſionibus tuis et vitiis curari valeas; et contra univerſas tentationes et fallacias diaboli fortior atque vigilantior effici mereris.

Quantumvis id nitatur impedire daemon.

Inimicus ſciens fructum et remedium maximum in ſacra Communione poſitum, omni modo et occaſione nititur fideles et devotos, quantum praevalet, retrahere et impedire.

2. Cum enim quidam ſacrae Communioni ſe aptare diſponunt, pejores ſatanae immiſſiones patiuntur.

Job. i. 6. *Conatur facere timidos & perplexos:*

Ipſe nequam ſpiritus (ut in *Job* ſcribitur) venit inter filios DEI, ut ſolita illos nequitia ſua perturbet, aut timidos nimium reddat & perplexos: quatenus affectum eorum minuat, vel fidem impugnando auferat: ſi forte aut omnino Communionem relinquant, aut cum tepore accedant.

Sed ne cures;

Sed non eſt quidquam curandum de verſutiis et phantaſiis illius, quantumlibet turpibus et horridis; ſed cuncta phantaſmata in caput ejus ſunt retorquenda.

Imo contemne:

Contemnendus eſt miſer et deridendus; nec propter inſultus ejus et commotiones, quas ſuſcitat, ſacra eſt omittenda Communio.

Anxietates et ſcrupulos depone.

3. Saepe etiam impedit nimia ſollicitudo pro devotione habenda, et anxietas quaedam de confeſſione facienda.

Age ſecundum conſilium ſapientum, et depone

ne anxietatem et ſcrupulum: quia gratiam DEI impedit, et devotionem mentis deſtruit.

Turbatio levis non obſtet Communioni;

Propter aliquam parvam turbationem vel gravitatem, ſacram ne dimittas Communionem: ſed vade citius confiteri, et omnes offenſiones aliis libenter indulge.

Dimitte proximo: Et dimitti tibi pete.

Si vero tu aliquem offendiſti, veniam humiliter precare, et DEUS libenter indulgebit tibi.

4. Quid prodeſt diu tardare confeſſionem, aut ſacram differre Communionem?

Nec ex dilatione Conſeſſ. aut Commun. laetae conſcientiae remedium ſpheres:

Expurga te cumprimis, exſpue velociter venenum, feſtina accipere remedium, et ſenties melius, quam ſi diu diſtuleris.

Si hodie propter iſtud dimittis, cras forſitan aliud majus eveniet: et ſic diu poſſes a Communione impediri, & magis ineptus fieri.

Quin curre, feſtinans ad medicum:

Quanto citius vales, a praeſenti gravitate et inertia te excutias: quia nihil importat diu anxiari, diu cum turbatione tranſire, et ob quotidiana obſtacula ſe a divinis ſequeſtrare.

Nocet enim hic differre.

Imo plurimum nocet, diu Communionem protelare; nam et gravem torporem conſuevit inducere.

Nam mora et dilatio tepidis grata; ut quae vitae licentiam fovet.

Proh dolor! quidam tepidi et diſſoluti moras confitendi libenter accipiunt, & Communionem ſacram idcirco differri cupiunt, ne ad majorem ſui cuſtodiam ſe dare teneantur.

5. Heu, quam modicam charitatem, et debilem devotionem habent, qui ſacram Communionem tam faciliter poſtponunt!

Felices, qui ſic vivunt, ut parati ſint inditis accedere.

Quam felix ille et DEO acceptus habetur, qui ſic vivit, et in tali puritate conſcientiam ſuam cuſtodit, ut etiam omni die communicare paratus, et bene affectatus eſſet, ſi ei liceret, et ſine nota agere poſſet.

Abſtinens humilitatis cauſa non improbatur.

Si quis interdum abſtinet humilitatis gratia, aut legitima impediente cauſa, laudandus eſt de reverentia. Si

Sed cave ne ſub hoc praetextu torpor lateat;

Juſtum vero impedimentum ſuppleat bona voluntas;

Nam quotidie ſpiritualis communio licet;

Etſi certis diebus non intermittenda Sacramentalis.

Si autem torpor obrepſerit, ſe ipſum excitare debet, et facere quod in ſe eſt; et Dominus aderit deſiderio ſuo pro bona voluntate, quam ſpecialiter reſpicit.

6. Cum vero legitime praepeditus eſt, habebit ſemper bonam voluntatem, et piam intentionem communicandi, et ſic non carebit fructu Sacramenti.

Poteſt enim quilibet devotus, omni die et omni hora, ad ſpiritualem Chriſti Communionem ſalubriter et ſine prohibitione accedere:

Et tamen certis diebus et ſtatuto tempore Corpus ſui Redemptoris, cum affectuoſa reverentia Sacramentaliter debet ſuſcipere, et magis laudem DEI et honorem praetendere, quam ſuam conſolationem quaerere.

Nam toties myſtice communicat, et inviſibiliter reficitur, quoties incarnationis Chriſti myſterium paſſionemque devote recolit, et in amore ejus accenditur.

7. Qui aliter ſe non praeparat, niſi inſtante feſto, vel conſuetudine compellente, ſaepius imparatus erit.

Eaque non ſine debita praeparatione.

Beatus, qui ſe Domino in holocauſtum offert, quoties celebrat aut communicat.

In Miſſa tum prolixitas, tum celeritas, cavenda.

Non ſis in celebrando nimis prolixus aut feſtinus, ſed ſerva bonum communem modum cum quibus vivis.

Ne his actis moleſtus, dum vis eſſe devotus.

Non debes aliis generare moleſtiam et taedium, ſed communem ſervare viam ſecundum majorum inſtitutionem: et potius aliorum ſervire utilitati, quam propriae devotioni vel affectui.

CAP.

CAPUT XI.

Quod Corpus Chriſti *&* *ſacra* Scriptura *maxime ſint animae fideli neceſſaria.*

VOX DISCIPULI.

Mira ſuavitas animae in hoc caeleſti convivio:

O DULCISSIME Domine JESU, quanta eſt dulcedo devotae animae, tecum epulantis in convivio tuo: ubi ei non alius cibus manducandus proponitur, niſi tu unicus dilectus ejus, ſuper omnia deſideria cordis ejus, deſiderabilis.

Quae merito pias Magdalenae *lacrymas a nobis requirit.*

Et mihi quidem dulce foret, in praeſentia tua ex intimo affectu lacrymas fundere, et cum pia *Magdalena* pedes tuos lacrymis irrigare.

Sed ubi eſt haec devotio? ubi lacrymarum ſanctarum copioſa effuſio?

Certe in conſpectu tuo et ſanctorum Angelorum tuorum, totum cor meum ardere deberet, et ex gaudio flere.

Nam eumdem, quem ipſa, Dominum praeſentem habes;

Habeo enim te in Sacramento vere praeſentem, quamvis aliena ſpecie occultatum.

Quamvis ſub ſpeciebus velatum:

2. Nam in propria et divina claritate te conſpicere, oculi mei ferre non poſſent: ſed neque totus mundus in fulgore gloriae majeſtatis tuae ſubſiſteret.

Illum, inquam, ipſum, quem in coelo adorant Angeli:

In hoc ergo imbecillitati meae conſulis, quod te ſub Sacramento abſcondis.

Habeo vere et adoro, quem Angeli adorant in coelo; ſed ego adhuc interim in fide, illi autem in ſpecie et ſine velamine.

Me oportet contentum eſſe in lumine verae fidei, et in ea ambulare, donec aſpiret dies aeternae claritatis, et umbrae figurarum inclinentur.

Cum autem venerit quod perfectum eſt, ceſſabit

1. Cor. xiii. 10.

bit usus Sacramentorum; quia Beati in gloria coelesti non egent medicamine Sacramentali:

Quamvis nos in fide, illi in specie.

Gaudent enim sine fine in praesentia DEI, facie ad faciem gloriam ejus speculantes; et de claritate in claritatem abyssalis Deitatis transformati, gustant Verbum DEI carnem factum, sicut fuit ab initio et manet in aeternum.

Huc et tu anhela, fastidiens praesentia;

3. Memor horum mirabilium, grave mihi fit taedium, etiam quodlibet spirituale solatium: quia quamdiu Dominum meum aperte in sua gloria non video, pro nihilo duco omne quod in mundo conspicio et audio.

Solus enim DEUS *satiat animam.*

Testis es tu mihi DEUS, quod nulla res me potest consolari, nulla creatura quietare, nisi tu, DEUS meus, quem desidero aeternaliter contemplari.

Sed non est hoc possibile, durante me in hac mortalitate.

Interim opus tibi patientia;

Ideo oportet ut me ponam ad magnam patientiam, et me ipsum in omni desiderio tibi submittam.

Uti et olim Sanctis hic viventibus.

Nam et Sancti tui, Domine, qui tecum, jam in regno coelorum exultant, in fide et patientia magna, dum viverent, adventum gloriae tuae exspectabant. Quod illi crediderunt, ego credo: quod illi speraverunt, ego spero: quo illi pervenerunt, per gratiam tuam me venturum confido.

Eadem utrobique fides, spes et meta.

Ambulabo interim in fide, exemplis confortatus Sanctorum.

Pro solatio interim sit sacra lectio et Communio.

Habebo etiam libros sanctos pro solatio et vitae speculo; atque super haec omnia, sanctissimum Corpus tuum pro singulari remedio et refugio.

Eges enim, dum vivis, cibo et lumine.

4. Duo namque mihi necessaria permaxime sentio in hac vita, sine quibus mihi importabilis foret ista miserabilis vita.

In

In carcere corporis hujus detentus, duobus me egere fateor: cibo scilicet et lumine.

Cibus est Corpus Christi.

Dedisti itaque mihi infirmo sacrum Corpus tuum ad refectionem mentis et corporis, et posuisti *lucernam pedibus meis verbum tuum* (Ps. cxviii. 105.).

Lumen, Verbum ejus. Joan. vi. 35.

Sine his duobus bene vivere non possem: nam verbum DEI, lux animae meae; et Sacramentum tuum, panis vitae.

Haec possunt etiam dici mensae duae, hinc et inde in gazophylacio sanctae Ecclesiae positae.

Pascit nos Corpore suo in mensa Altaris, Et verbo suo in mensa Scripturae.

Una mensa est sacri altaris, habens panem sanctum, id est Corpus Christi pretiosum;

Altera est divinae legis, continens doctrinam sanctam, erudiens fidem rectam, et firmiter usque ad interiora velaminis, ubi sunt Sancta sanctorum, perducens.

Gratias tibi, Domine JESU, lux lucis aeternae, pro doctrinae sacrae mensa, quam nobis per servos tuos Prophetas et Apostolos, aliosque Doctores ministrasti.

Gratias itaque age pro tantis beneficiis: Et tantae charitatis indicitis.

5. Gratias tibi, Creator ac Redemptor hominum, qui ad declarandam toti mundo charitatem tuam, coenam parasti magnam, in qua non agnum typicum, sed tuum sanctissimum Corpus et Sanguinem proposuisti manducandum; laetificans omnes fideles convivio sacro, et calice inebrians salutari, in quo sunt omnes deliciae paradisi, et epulantur nobiscum Angeli sancti, sed suavitate feliciori.

Ps. xxii. 5.

Officii sacerdotalis dignitatem agnosce;

6. O quam magnum et honorabile est officium Sacerdotum, quibus datum est Dominum majestatis verbis sacris consecrare, labiis benedicere, manibus tenere, ore proprio sumere, et ceteris ministrare!

Nec minus requisitam

O quam mundae debent esse manus illae,

in eo sanctitatem Cordis, quam purum os, quam sanctum corpus, quam immaculatum cor erit Sacerdotis, ad quem toties ingreditur Auctor puritatis!

Oris, Ex ore Sacerdotis nihil nisi sanctum, nihil nisi honestum et utile procedere debet verbum, qui tam saepe Christi accipit Sacramentum.

Et manuum, seu operum. 7. Oculi ejus simplices et pudici, qui Christi Corpus solent intueri. Manus purae & in coelum elevatae, quae Creatorem coeli et terrae solent contrectare.

Sacerdotibus specialiter in Lege dicitur: *Sancti estote, quoniam ego Sanctus sum Dominus* DEUS *vester* (Levit. xix. 2.).

Ideoque gratiam a DEO *pete, ad parem officio vitam;* 8. "Adjuvet nos gratia tua, omnipotens DEUS, ut qui officium Sacerdotale suscepimus, digne ac devote tibi in omni puritate et conscientia bona famulari valeamus.

Vel dignam peccatis poenitentiam. "Et si non possumus in tanta innocentia vitae conversari, ut debemus, concede nobis tamen digne flere mala quae gessimus, et in spiritu humilitatis, ac bonae voluntatis proposito, tibi ferventius de cetero deservire."

CAPUT XII.

Quod magna diligentia se debeat communicaturus Christo praeparare.

VOX DILECTI.

Mundum cor Christo praepara; EGO sum puritatis amator, et dator omnis sanctitatis.

Ego cor purum quaero, et ibi est locus requietionis meae.

Luc. xxii. 12. Para mihi *coenaculum grande stratum* (Marc. xiv. 15.), et faciam apud te Pascha cum discipulis meis.

1. Cor. v. 7. Si vis ut veniam ad te et apud te maneam, expurga vetus fermentum, & munda cordis tui habitaculum. Exclude

Exclude totum saeculum, et omnem vitiorum tumultum; sede tamquam *passer solitarius in tecto* (Ps. ci. 8.), et cogita excessus tuos in amaritudine animae tuae. *Eoque secessum quaere;* Is. xxxviii.

Omnis namque amans, suo dilecto amatori optimum et pulcherrimum praeparat locum, quia in hoc cognoscitur affectus suscipientis dilectum. *Nam amantis est amico curare optima,*

2. Scito tamen, te non posse satisfacere huic praeparationi, ex merito tuae actionis, etiamsi per integrum annum te praeparares, et nihil aliud in mente haberes. *Nec tamen ex merito tuo ries dignus accessu;*

Sed ex sola pietate et gratia mea permitteris ad mensam meam accedere: ac si mendicus ad prandium vocaretur divitis, et ille nihil aliud habeat ad retribuendum beneficiis ejus, nisi se humiliando et ei regratiando. *Sed ex sola Christi gratia.*

Fac quod in te est, et diligenter facito, non ex consuetudine, non ex necessitate; sed cum timore, et reverentia, et affectu, accipe Corpus dilecti Domini DEI tui, dignantis ad te venire. *Interim, fac quod in te est; Reliquum supplebit* DEUS.

Ego sum qui vocavi, ego jussi fieri, ego supplebo quod tibi deest: veni, et suscipe me. *Cum dat devotionem, gratus esto.*

3. Cum gratiam devotionis tribuo, gratias age DEO tuo; non quia dignus es, sed quia tui misertus sum. Matth. xviii. 33.

Si non habes, sed magis aridum te sentis, insiste orationi, ingemisce et pulsa; nec desistas, donec merearis micam aut guttam gratiae salutaris accipere. *Cum te aridum sentis, insta pro gratia:*

Tu mei indiges, non ego tui indigeo.

Nec tu me sanctificare venis, sed ego te sanctificare et meliorare venio. *Imo, vel ideo veni ad Christum, ut sanctificeris ab eo.*

Tu venis ut ex me sanctificeris, et mihi uniaris, ut novam gratiam recipias, et de novo ad emendationem accendaris.

Noli

1 Tim. iv. 14.

Noli negligere hanc gratiam; sed praepara cum omni diligentia cor tuum, et introduc ad te dilectum tuum.

Sed et post Commun. non minor opus cura devotionis.

4. Oportet autem, ut non solum te praepares ad devotionem ante Communionem, sed ut etiam te sollicite conserves in ea post Sacramenti perceptionem. Nec minor custodia post exigitur, quam devota praeparatio prius. Nam bona postmodum custodia, optima iterum est praeparatio ad majorem gratiam consequendam.

Nam diligens sui post Commun. custodia, optimum est majoris gratiae praesidium.

Ex eo quippe valde indispositus quis redditur, si statim fuerit nimis effusus ad exteriora solatia.

Cave ergo nox effundi ad externa;

Cave a multiloquio, mane in secreto et fruere DEO tuo: ipsum enim habes, quem totus mundus tibi auferre non potest.

Memor quantum exceperis hospitem.

Ego sum, cui te totum dare debes: ita ut jam ultra non in te, sed in me absque omni sollicitudine vivas.

CAPUT XIII.

Quod toto corde anima devota Christi unionem in Sacramento affectare debet.

VOX DISCIPULI.

Affectus amoris exerce in accessu ad hoc SS. mysterium.

QUIS *mihi det*, Domine, *ut inveniam te* (Cant. viii. 1.) solum, et aperiam tibi totum cor meum, et fruar te sicut desiderat anima mea, *et jam me nemo despiciat* (ibid), nec ulla creatura me moveat vel respiciat, sed tu solus mihi loquaris et ego tibi, sicut solet dilectus ad dilectum loqui, et amicus cum amico convivari?

Exod. xxxiii. 11.

Et Christo totus uniri desidera.

Hoc oro, hoc desidero, ut tibi totus uniar, et cor meum ab omnibus creatis rebus abstraham, magisque per sacram Communionem ac frequentem

quentem celebrationem, coelestia et aeterna sapere discam.

Ah! Domine DEUS, quando ero tecum totus unitus et absorptus, meique totaliter oblitus?

Tu in me, et ego in te; et sic nos pariter in unum manere concede.

En pulcherrimae aspirationes ad illam unionem.

2. Vere tu es *dilectus meus, electus ex millibus* (Cant. v. 10), in quo complacuit animae meae habitare omnibus diebus vitae suae.

Vere tu pacificus meus, in quo pax summa et requies vera, extra quem labor et dolor, et infinita miseria.

Vere tu es DEUS absconditus; et consilium tuum non est cum impiis, sed cum humilibus et simplicibus sermo tuus.

Is. xlv. 15. Prov. iii. 32.

Item affectus admirationis et gratiarum actionis.

O quam suavis est, Domine, spiritus tuus! (Sap. xii. 1.) qui, ut dulcedinem tuam in filios demonstrares, pane suavissimo, de coelo descendente, illos reficere dignaris.

O mira felicitas Christianorum,

Vere non est alia natio tam grandis, quae habeat deos appropinquantes sibi, sicut tu, DEUS *noster* (Deut. iv. 7.), ades universis fidelibus tuis; quibus ob quotidianum solatium, et cor erigendum in coelum, te tribuis ad edendum et fruendum.

Quibus ipse DEUS *sit cibus animarum!*

3. Quae est enim alia gens tam inclyta, sicut plebs Christiana?

Aut quae creatura sub coelo tam dilecta, ut anima devota, ad quam ingreditur DEUS, ut pascat eam carne sua gloriosa?

O ineffabilis gratia! O admirabilis dignatio! O amor immensus homini singulariter impensus!

Sed quid retribuam Domino pro gratia ista, pro charitate tam eximia?

Stude cor unire DEO.

Non est aliud quod gratius donare queam, quam ut cor meum DEO meo totaliter tribuam, et intime conjungam.

Nihil ipsi gratius;

Tunc

Tunc exultabunt omnia interiora mea, cum perfecte fuerit unita DEO anima mea.

Cujus deliciae esse cum filiis hominum.

Tunc dicet mihi: Si tu vis esse mecum, ego volo esse tecum. Et ego respondebo illi: Dignare, Domine, manere mecum, ego volo libenter esse tecum.

Hoc est totum desiderium meum, ut cor meum tibi sit unitum.

CAPUT XIV.

De quorumdam devotorum ardenti desiderio ad Corpus Christi.

VOX DISCIPULI.

Confundere in te ipso, aliorum in accessu ad S. Comm. fervorem et devotionem considerans. Utile quoque, piorum exemplar sibi proponere: Quem enim tanta devotio, quantumvis tepidum et languentem non excitet?

O QUAM *magna multitudo dulcedinis tuae, Domine, quam abscondisti timentibus te!* (Ps. xxx. 20.) Quando recordor devotorum aliquorum, ad Sacramentum tuum, Domine, cum maxima devotione et affectu accedentium, tunc saepius in me ipso confundor et erubesco, quod ad altare tuum, et sacrae Communionis mensam, tam tepide et frigide accedo:

Quod ita aridus, et sine affectione cordis maneo: quod non sum totaliter accensus coram te DEO meo, nec ita vehementer attractus et affectus, sicut multi devoti fuerunt, qui prae nimio desiderio Communionis, et sensibili cordis amore, a fletu se non potuerunt continere:

Sed ore cordis et corporis pariter, ad te DEUM fontem vivum medullitus inhiabant, suam esuriem non valentes aliter temperare nec satiare, nisi Corpus tuum, cum omni jucunditate et spirituali aviditate accepissent.

O quam ardens fides eorum!

2. O vera ardens fides eorum, probabile existens argumentum sacrae praesentiae tuae!

Isti

Isti enim veraciter cognoscunt Dominum suum *in fractione panis*, quorum cor tam valide ardet in eis de JESU ambulante cum eis. Luc. xxiv 35.

Sed quam longe absens a nobis! Pete ergo; augeri in te fidem et amorem;

Longe est a me saepe talis affectus et devotio, tam vehemens amor et ardor.

Esto mihi propitius, JESU bone, dulcis et benigne: et concede pauperi mendico tuo, vel interdum modicum de cordiali affectu amoris tui in sacra Communione sentire, ut fides mea magis convalescat, spes in bonitate tua proficiat, et charitas semel perfecte accensa, et coelestе manna experta, nunquam deficiat.

Idem praestabit tibi, quod illis DEUS.

3. Potens est autem misericordia tua, etiam gratiam desideratam mihi praestare, et in spiritu ardoris, cum dies beneplaciti tui venerit, me clementissime visitare.

Sin minus saltem desidera, par iis esse, aut particeps eorum.

Etenim licet tanto desiderio tam specialium devotorum tuorum non ardeo, tamen de gratia tua, illius magni inflammati desiderii desiderium habeo, orans et desiderans, omnium talium fervidorum amatorum tuorum participem me fieri, ac eorum sancto consortio annumerari.

CAPUT XV.

Quod gratia devotionis, humilitate et sui ipsius abnegatione acquiritur.

VOX DILECTI.

En modum gratiae, seu devotionis obtinendae, et conservandae.

OPORTET te devotionis gratiam instanter quaerere, desideranter petere, patienter & fiducialiter exspectare, gratanter recipere, humiliter conservare, studiose cum ea operari, ac DEO terminum et modum supernae visitationis, donec veniat committere.

Humiliare praecipue te debes, cum parum

aut